

Arrest

nr. 256 867 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 april 2021.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.1. In het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat, zo werd geoordeeld, zij niet de waarheid vertelde over waar zij voor haar komst naar België verbleven heeft en omdat er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde verblijf in de Gazastrook van oktober 2014 tot augustus 2015.

Verzoekende partij ging in beroep tegen die beslissing van 21 juni 2017. Bij 's Raads arrest nr. 196 394 van 11 december 2017 oordeelde de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekende partij haar bewering als zou zij van oktober 2014 tot augustus 2015 in de Gazastrook hebben verbleven, aldaar problemen met Hamas hebben gekend en er de bijstand van UNRWA hebben ingeroepen. Verzoekende partij toont dan ook niet aan, zo luidt het arrest, dat zij in Gaza de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is dan ook niet van toepassing zodat, zo merkte de Raad op, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoekende partij heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. In het arrest wordt er vervolgens op gewezen dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekende partij van Palestijnse origine is, noch dat zij geboren en getogen is in Abu Dhabi. De Raad stelde evenwel vast dat uit niets blijkt dat het Commissariaat-generaal de gegrondheid van de asielaanvraag van verzoekende partij -die erop wees dat de mogelijkheid naar een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten onvoldoende werd geanalyseerd- heeft onderzocht ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten, verzoekende partij haar land van gewoonlijk verblijf en het land waar volgens verzoekende partij haar verklaringen ter terechtzitting haar hele familie verblijft. De Raad besliste dat de commissaris-generaal het verzoek tot internationale bescherming van verzoekende partij diende te beoordelen ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) en stelde vast dat in het door de commissaris-generaal overgelegde administratief dossier geen (landen)informatie aangaande de Verenigde Arabische Emiraten voorhanden was, waarop de beslissing van 21 juni 2017 werd vernietigd en de zaak werd teruggezonden naar het Commissariaat-generaal.

De commissaris-generaal nam vervolgens op 10 april 2018 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waarbij werd vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij de Verenigde Arabische Emiraten heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, en dat zij niet aantoonde dat zij uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade niet kan of niet wil terugkeren naar haar land van gewoonlijk verblijf.

Verzoekende partij diende ook tegen die beslissing beroep in. Bij arrest nr. 222 544 van 12 juni 2019 wees de Raad o.a. op het volgende: "Aangezien verzoeker noch middels geloofwaardige verklaringen, noch aan de hand van documenten aantoonde van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza te hebben verbleven en hij dienvolgens evenmin aantoonde in Gaza de bescherming en bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen of genoten, is de uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota omtrent het beschermingsmandaat van UNRWA, over de structurele financiële problemen van UNRWA en de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun steun aan het agentschap drastisch te verminderen, en over de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza in casu niet dienstig." Vervolgens wordt er in het arrest opnieuw op gewezen dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dient te worden beoordeeld ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten, haar land van gewoonlijk verblijf alwaar verzoekende partij blijkens haar verklaringen is geboren en getogen in Abu Dhabi, waar ze gestudeerd heeft en waar haar naaste familie verblijft. "Nergens uit verzoekers verklaringen kan echter blijken dat hij in de VAE een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren dan wel dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.", zo werd vastgesteld en geoordeeld. De Raad wees er o.a. op dat "Zo kan worden aangenomen dat verzoeker momenteel geen geldig verblijf heeft in de VAE, kan dit geenszins volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. Verzoeker toont immers op generlei wijze aan dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf

heeft verlaten of dat hij er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekende partij nieuwe, bijkomende verklaringen af. Ze verklaart dat ze graag terug wil naar de Verenigde Arabische Emiraten, maar dat ze geen garant heeft en daarom geen verblijfsvergunning kan krijgen. Voorts stelt ze nooit in Gaza te hebben verbleven en er niet over een sociaal netwerk te beschikken, en er bij een terugkeer dezelfde problemen te zullen ondervinden als haar broer.

Verzoekende partij legt ter staving van huidig tweede verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: rapporten van UNICEF en Amnesty International over de administratieve moeilijkheden van Palestijnen om een verblijfsstatuut te verkrijgen, een kopie van de verblijfstitels van haar broer en neven, een originele overlijdensakte van haar vader, een kopie van een overlijdensakte van haar grootvader, een kopie van een attest van UNRWA waarin bevestigd wordt dat zij bij hen geregistreerd staat, een kopie van een attest in verband met de studies van haar broer M. en een artikel van VRT-nieuws in verband met haar vrijwilligerswerk.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. In de bestreden beslissing wordt omstandig en concreet vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt, en het Commissariaat-generaal evenmin over

dergelijke elementen beschikt, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing gedane bevindingen.

4.2. In het verzoekschrift wordt aangevoerd "Dat het CGVS echter geen uitleg of motivering geeft voor de reden waarom de nieuwe aanvraag van de verzoekende partij niet in het daglicht diende te worden onderzocht van artikel 1D van de Conventie van Genève, juncto artikel 48/6 ,§ 1eerste zin en § 4 van de wet van 15.12.1980 ."

Deze argumentatie mist evenwel feitelijke grondslag. Verzoekende partij gaat immers voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat dit, met verwijzing naar verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, wel degelijk wordt toegelicht: "Dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daar u niet kon aantonen dat u daadwerkelijk en kort voor het indienen van uw asielaanvraag in België de bijstand van UNWRA had ingeroepen/ genoten, viel u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aangezien er geen geloof gehecht werd aan uw verblijf in Gaza werd uw verzoek beoordeeld ten aanzien van de VAE, uw land van gewoonlijk verblijf."

Verzoekende partij gaat hiermee bovendien voorbij aan voormelde met gezag van gewijsde beklede arresten van de Raad nr. 196 394 van 11 december 2017 en nr. 222 544 van 12 juni 2019 waarbij omstandig en duidelijk wordt aangegeven waarom artikel 1D van het vluchtelingenverdrag niet van toepassing is op haar persoonlijke situatie en haar verzoek om internationale bescherming, zoals de commissaris-generaal deed, dient te worden onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

De Raad maant verzoekende partij, die in haar verzoekschrift aanvoert "Dat de aanvraag van de verzoekende partij dient te worden onderzocht ten opzichte van Gaza, Palestina" en er vervolgens onmiddellijk aan toevoegt "Dat de verzoekende partij in Gaza nooit verbleven heeft" (verzoekschrift, p. 10), aan voormelde arresten grondig te (her)lezen. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de meest recente actualiteit in Gaza en aangaande een terugkeer naar Gaza is derhalve ter zake niet dienstig of nuttig.

In de bestreden beslissing wordt geen toepassing gemaakt van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet zodat verzoekende partij een schending van die betreffende bepalingen niet dienstig kan aanvoeren.

4.3. De Raad beklemtoint dat in voormelde arresten verzoekende partij haar verklaringen van oktober 2014 tot augustus 2015 in de Gazastrook te hebben verbleven ongeloofwaardig werden bevonden en dat werd geoordeeld dat haar verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf, de Verenigde Arabische Emiraten, zoals dit eerder al in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming geschiedde en waarbij bij 's Raads arrest nr. 222 544 van 12 juni 2019 werd vastgesteld dat uit niets blijkt en verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in de Verenigde Arabische Emiraten een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag zou dienen te koesteren of dat zij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die een ander licht vermogen te werpen op voormelde beoordeling.

Verzoekende partij betwist thans in haar verzoekschrift niet dat zij zich in het kader van haar huidige volgend verzoek om internationale bescherming grotendeels op dezelfde motieven baseert als diegene eerder bij haar vorig verzoek om internationale bescherming aangehaald, met name het feit dat zij niet langer een verblijfsrecht/verblijfsvergunning had en heeft in de VAE.

De Raad verwijst naar zijn arrest nr. 222 544 van 12 juni 2019 waar het volgende wordt gesteld:

“Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geboren en getogen is in Abu Dhabi, VAE, dat hij daar gestudeerd heeft en dat zijn naaste familie er verblijft (gehoor CGVS dd. 16 februari 2018, p. 2 en p. 6-9). Verzoekers verzoek om internationale bescherming dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf.

Nergens uit verzoekers verklaringen kan echter blijken dat hij in de VAE een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren dan wel dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Zo blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 16 februari 2018 dat verzoeker in wezen geen enkele vrees aanhaalt ten aanzien van de VAE. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat hij nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten, behalve dat hij zijn verblijfsdocumenten niet kon verlengen. Hij kon naar eigen zeggen niet langer een verblijfsrecht krijgen omdat hij niet de financiële mogelijkheid had om verder te studeren en omdat hij geen werk vond. Bovendien zouden de autoriteiten hem gerepatrieerd hebben naar Gaza omdat hij illegaal in het land verbleef (gehoor CGVS dd. 16 februari 2018, p. 3-5, p. 8-10 en p. 14). Aan deze verklaringen kan echter naar het oordeel van de Raad niet het minste geloof worden gehecht. De Raad wijst er te dezen op dat reeds genoegzaam werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza hebben verbleven. Dat verzoeker vanuit de VAE gerepatrieerd werd naar Gaza moet dienvolgens eveneens volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing is het eveneens niet geloofwaardig dat verzoeker in de VAE geen verblijfsrecht meer genoot op basis van zijn studies. Verzoeker verklaarde dat hij ingeschreven was aan de universiteit voor het schooljaar 2012-2013 en het schooljaar 2013-2014. Zijn verblijfsdocument was geldig tot 11 maart 2014. Daarna kon verzoeker naar eigen zeggen zijn studies niet langer betalen. Hij beweert dat hij het land verliet in oktober 2014 (gehoor CGVS dd. 16 februari 2018, p. 3 en p. 8-10 en p. 14). Deze verklaringen vallen echter niet te rijmen met de inhoud van het door verzoeker neergelegde document van het Al Khawarizmi International College dd. 15 januari 2015, waarin wordt geattesteerd dat hij ingeschreven was voor een bachelor bedrijfsbeheer. Het hoeft geen betoog dat dit document de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen volledig onderuit haalt. Gevraagd waarom verzoeker niet kan terugkeren naar Abu Dhabi, verklaarde hij nog: “(...) als ik naar daar ga waar zal ik leven moet ik op straat slapen”, “(...) hoe kan ik daar leven en mijn leven bekostigen. (...)” en “Hoe kan ik daar leven en de kosten betalen. Moet ik naar een land gaan waar ik niets heb, wat moet ik daar doen. Daar zal leven slechter worden en mss denk ik om zelf moord te plegen.” (gehoor CGVS dd. 16 februari 2018, p. 3 en p. 12-13). Daargelaten het feit dat verzoeker hier louter socio-economische motieven aanhaalt die niet ressorteren onder de Conventie van Genève en evenmin verband houden met de criteria zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kunnen ook verzoekers verklaringen in dit verband geenszins overtuigen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij in Abu Dhabi beschikt over een groot familiaal netwerk (moeder, broers, zussen), die allen een verblijfsrecht hebben in de VAE en er tewerkgesteld zijn, zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer (al dan niet tijdelijk) op dit netwerk kan steunen tot hij in staat is om op eigen benen te staan. Zo kan worden aangenomen dat verzoeker momenteel geen geldig verblijf heeft in de VAE, kan dit geenszins volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. Verzoeker toont immers op generlei wijze aan dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten of dat hij er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in deze artikelen bepaalde voorwaarden toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen louter omwille van zijn gebrek aan geldige verblijfsdocumenten in zijn land van gewoonlijk verblijf. De Raad merkt te dezen nog op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt waarom hij zich niet terug in regel zou kunnen stellen door het hervatten van zijn studies of het zoeken van een job, zoals de rest van zijn familie, en op basis hiervan zijn verblijfsrecht in de VAE zou kunnen hernieuwen. Ter terechtzitting nogmaals gevraagd waarom hij de VAE verlaten heeft antwoordt verzoeker enkel dat hij zijn schoolgeld niet meer kon betalen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift

aanvoert dat hij geen andere keuze zal hebben dan terug te keren naar het UNRWA-mandaatgebied waar hij geregistreerd is, namelijk Gaza. Volledig ten overvloede wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing nog correct wordt overwogen als volgt: "Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat u voor het bekomen van een verblijftitel in België op grond van het gegeven dat u niet kan terugkeren naar de VAE de geëigende procedure dient te volgen. Dit betekent dat u een verzoek tot erkenning als staatloze dient in te dienen bij de Familierechtbank. Eenmaal u erkend bent als staatloze kan u een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Hij komt in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen en de stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eventuele terugkeer naar de VAE onvoldoende heeft geanalyseerd, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan geacht worden en waarmee hij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan het voorgaande. In zoverre hij voorts aanhaalt dat de data in het paspoort en zijn verklaringen overeen komen, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft om zijn paspoort neer te leggen. Hij legt slechts één pagina van zijn vervallen verblijfsdocument uit Abu Dhabi neer. Aangezien hij zonder al te veel problemen aan een kopie van dit document geraakt is, rijst het vermoeden dat hij zijn paspoort achterhoudt. Verder beperkt hij zich tot hypothetische overwegingen waar hij nog aanvoert dat zonder een verblijfsvergunning in de VAE een repatriëring naar Gaza mogelijk is. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoeker, blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, niet aannemelijk maakt waarom hij niet opnieuw net zoals de rest van zijn familie een verblijfsrecht in de VAE zou kunnen bekomen. Dat verzoeker in het verleden reeds vanuit de VAE naar Gaza werd gerepatriëerd werd hoger reeds ongeloofwaardig bevonden."

Met haar huidige algemene kritiek in het verzoekschrift "Dat het gegeven parcours van de verzoekende partij het niet toelaat te stellen dat de verzoekende partij in de VAE een gewoonlijke verblijfplaats zou hebben gehad, met de karakteristieke van een zekere continuïteit en stabiliteit", werpt verzoekende partij geen ander licht op 's Raads in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming gedane beoordeling dat de Verenigde Arabische Emiraten wel degelijk kan en dient te worden beschouwd als het land waar zij vroeger gewoonlijk verbleef. Verzoekende partij uit hier in wezen kritiek op, doch kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de vaststaande beoordelingen in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming gedaan, waarbij het gezag van gewijsde van 's Raads arresten dient te worden onderstreept. Verzoekende partij haar betoog dienaangaande, waarbij zij gewag maakt van een gebrek aan continuïteit en stabiliteit in de VAE, komt in wezen neer op het feit dat zij, hetgeen de essentie en het uitgangspunt van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming uitmaakt, in de VAE geen verblijf(srecht) heeft. De Raad verwijst in dit verband naar de opmerkingen onder puntje 4.6.

4.5. Waar verzoekende partij bij haar verschillende gehoren en bij haar beroepsprocedures in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bleef volharden in haar verklaringen in de periode 2014-2015 in Gaza te hebben verbleven, ook en zelfs wanneer ze er talrijke keren uitdrukkelijk op werd gewezen dat aan dat verblijf in Gaza geen geloof kan worden gehecht, wijzigt ze nu bij huidige volgend verzoek om internationale bescherming drastisch haar verklaringen.

Immers, geheel in strijd met haar eerdere verklaringen waaraan zij toen hardnekkig bleef vasthouden, verklaart verzoekende partij in het kader van haar huidige volgend verzoek " (...) nooit in Gaza gewoond" te hebben (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 oktober 2020, p. 6). Ze geeft dit thans meermaals aan en beantwoordde tijdens haar recentste persoonlijk onderhoud de vraag van de commissaris-generaal of ze ooit in Gaza verbleven heeft duidelijk en uitdrukkelijk ontkennend met "neen" (Ibid., p. 6), waarmee zij aldus de appreciatie in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming erkent en bevestigt, dat haar verklaringen hierover in het verleden niet waarheidsgetrouw waren.

Ook in het verzoekschrift wordt herhaald en bevestigd "Dat de verzoekende partij in Gaza nooit verbleven heeft". Verzoekende partij geeft alzo toe en bevestigt dan ook dat haar eerdere verklaringen omtrent het feit dat zij vanuit de VAE naar Gaza werd gerepatriëerd ongeloofwaardig en compleet verzonnen zijn.

De vaststelling dat verzoekende partij, niettegenstaande zij er toen meermaals expliciet op werd gewezen dat aan haar verklaringen over haar verblijf in het verleden in Gaza geen geloof kan worden

gehecht, bij haar vorig verzoek om internationale bescherming volhardde in en de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden middels leugenachtige en bedrieglijke verklaringen omtrent een dergelijk belangrijk element in haar relaas, zet haar algemene en algehele geloofwaardigheid ernstig op de helling.

4.6. Uit verzoekende partij haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 5 oktober 2020, in het kader van haar huidig volgend verzoek, blijkt dat de reden waarom zij een procedure om internationale bescherming opstartte een louter verblijfsrechtelijke kwestie is, waarmee zij evenwel geheel voorbijgaat aan het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming. Ook de commissaris-generaal heeft haar hier eerder al tijdens het persoonlijk onderhoud correct en terecht op gewezen.

Verzoekende partij verklaarde immers uitdrukkelijk ten aanzien van de commissaris-generaal dat zij geen vrees koestert jegens de Verenigde Arabische Emiraten, doch dat zij integendeel "bereid" is "om terug te keren naar de VAE, maar ik heb die mogelijkheid niet een toelating te krijgen (...)" (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 oktober 2020, p. 7). Ze merkte in diezelfde zin op: " (...) ik ben al vijf jaar in België zonder zeker verblijf en als ik enig licht zie dat ik kan terugkeren naar de VAE dan hoefde ik niet die moeite hier te doen om te blijven en al lang terug gekeerd, ik wil u bedanken als u mij helpt en toestemming krijgt op paspoort om terug te keren, maar da tis niet meer mogelijk" (Ibid., p. 5). Verzoekende partij wees er expliciet op dat het enige probleem, de enige hindernis waarom ze niet naar de VAE kan terugkeren het gebrek aan een garant -en alzo verblijfsmachtiging- is, doch dat zij voor het overige geen problemen heeft in de VAE (Ibid., p. 5). In diezelfde zin verklaarde ze eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken, gevraagd waarom het onmogelijk is om terug te keren naar de VAE: "Je moet een garant hebben en die heb ik niet. Hier is mijn paspoort. Als ze mij een verblijfsvergunning geven, geen probleem maar ik heb dat niet" ("Verklaring volgend verzoek" van 10 februari 2020, vraag 19).

In zoverre verzoekende partij, die blijkens de notities ervan tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal haar paspoort neerlegde in een poging/de hoop " (...) om ene visum te krijgen naar de vae" (Ibid., p. 5), (de procedure in het kader van) haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming aanwendt voor het feit dat zij in de VAE geen verblijfsvergunning (meer) heeft (en zij dit alzo wenst te regelen), bedient zij zich van de verkeerde procedure.

De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die verklaren in hun land van herkomst dan wel land van gewoonlijk verblijf een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te koesteren of er een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij geeft in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming herhaaldelijk en uitdrukkelijk aan geen vrees te koesteren jegens de VAE en er geen andere problemen te hebben (gehad) dan dat ze er geen verblijfsvergunning heeft, en stelt zelfs dat ze bereid is om terug te keren zo dat mogelijk zou zijn.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat verzoekende partij in de meer dan vijf jaar dat ze nu reeds in België verblijft al enige, laat staan daadwerkelijk meerdere en ernstige inspanningen heeft ondernomen om zich terdege te informeren naar en concrete stappen te ondernemen om een verblijfs(vergunning) in de VAE te regelen. Daarnaast dient erop gewezen dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud meermaals werd gewezen op de procedure voor de familierechtbank voor de erkenning als staatloze, doch ook hier blijken evenmin enige verdere en concrete stappen. Hoe dan ook dient vastgesteld dat verzoekende partij zich van de verkeerdere procedure bedient. De Raad herinnert er nog aan dat, zoals reeds in zijn arrest nr. 222 544 van 12 juni 2019 werd opgemerkt, verzoekende partij blijkens haar verklaringen over een groot familiaal netwerk in Abu Dhabi beschikt die er allen een verblijfsrecht hebben en er tewerkgesteld zijn.

4.7. De door verzoekende partij bijgebrachte informatie en documentatie is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen voorafgaand wordt vastgesteld, met name dat zij geen (nieuwe elementen aanbrengt waarmee zij een) nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, nu zij op generlei wijze aantoon dat zij haar land van gewoonlijk verblijf, de Verenigde Arabische Emiraten, heeft verlaten of dat zij er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, doch zij daarentegen zelf en meermaals uitdrukkelijk aangeeft dat zij geen vrees koestert jegens en zelfs naar de VAE wil terugkeren, doch dat dit niet gaat om de enige reden dat zij er geen verblijfsvergunning heeft. Een dergelijke louter verblijfsrechtelijke problematiek houdt geen verband met en kadert niet binnen voormelde artikelen en valt geheel buiten het opzet van

de procedure verzoek om internationale bescherming. Zoals eerder bij een vorig arrest opgemerkt, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in voornoemde artikelen bepaalde voorwaarden toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen louter omwille van zijn gebrek aan geldige verblijfsdocumenten in zijn land van gewoonlijk verblijf.

4.8. De Raad wijst er verder op dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM. Waar verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 maart 2021, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota voorlegt om aan te tonen dat zij in Abu Dhabi naar aanleiding van een ongeval geen beroep kon doen op een verzekering en alles zelf moest betalen. Zij meent ook dat er eigenlijk toepassing moet gemaakt worden van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat UNRWA niet meer functioneert bij gebrek aan financiële middelen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij gaat immers niet in het minst *in concreto* in op de grond in de beschikking van 26 maart 2021. Zo gaat zij met haar algemene opmerking ter zitting dat er toepassing moet gemaakt

worden van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en dat UNRWA niet meer functioneert bij gebrek aan financiële middelen, totaal voorbij aan de grond in voormelde beschikking waar in dit verband het volgende wordt opgemerkt, een argumentatie waar verzoekende partij bovendien al eerder in eenzelfde zin op werd gewezen doch waar zij klaarblijkelijk geen oren naar heeft:

“4.2. In het verzoekschrift wordt aangevoerd “Dat het CGVS echter geen uitleg of motivering geeft voor de reden waarom de nieuwe aanvraag van de verzoekende partij niet in het daglicht diende te worden onderzocht van artikel 1D van de Conventie van Genève, juncto artikel 48/6 ,§ 1eerste zin en § 4 van de wet van 15.12.1980 .”

Deze argumentatie mist evenwel feitelijke grondslag. Verzoekende partij gaat immers voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat dit, met verwijzing naar verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, wel degelijk wordt toegelicht: “Dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daar u niet kon aantonen dat u daadwerkelijk en kort voor het indienen van uw asielaanvraag in België de bijstand van UNWRA had ingeroepen/ genoten, viel u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aangezien er geen geloof gehecht werd aan uw verblijf in Gaza werd uw verzoek beoordeeld ten aanzien van de VAE, uw land van gewoonlijk verblijf.”

Verzoekende partij gaat hiermee bovendien voorbij aan voormelde met gezag van gewijsde beklede arresten van de Raad nr. 196 394 van 11 december 2017 en nr. 222 544 van 12 juni 2019 waarbij omstandig en duidelijk wordt aangegeven waarom artikel 1D van het vluchtelingenverdrag niet van toepassing is op haar persoonlijke situatie en haar verzoek om internationale bescherming, zoals de commissaris-generaal deed, dient te worden onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

De Raad maant verzoekende partij, die in haar verzoekschrift aanvoert “Dat de aanvraag van de verzoekende partij dient te worden onderzocht ten opzichte van Gaza, Palestina” en er vervolgens onmiddellijk aan toevoegt “Dat de verzoekende partij in Gaza nooit verbleven heeft” (verzoekschrift, p. 10), aan voormelde arresten grondig te (her)lezen. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de meest recente actualiteit in Gaza en aangaande een terugkeer naar Gaza is derhalve ter zake niet dienstig of nuttig.

In de bestreden beslissing wordt geen toepassing gemaakt van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet zodat verzoekende partij een schending van die betreffende bepalingen niet dienstig kan aanvoeren.

4.3. De Raad beklemtoint dat in voormelde arresten verzoekende partij haar verklaringen van oktober 2014 tot augustus 2015 in de Gazastrook te hebben verbleven ongeloofwaardig werden bevonden en dat werd geoordeeld dat haar verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf, de Verenigde Arabische Emiraten, zoals dit eerder al in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming geschiedde en waarbij bij 's Raads arrest nr. 222 544 van 12 juni 2019 werd vastgesteld dat uit niets blijkt en verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in de Verenigde Arabische Emiraten een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag zou dienen te koesteren of dat zij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij werpt hier dan ook, nu zij zich louter beperkt tot het herhalen van haar algemene argumentatie dienaangaande waar dus op voormelde wijze uitgebreid op wordt geantwoord, geen ander licht op.

4.3. De Raad herneemt voorts de grond in de beschikking van 26 maart 2021, en stelt vast dat verzoekende partij deze evenmin ontkracht of weerlegt, waar het volgende wordt vastgesteld:

“4.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die een ander licht vermogen te werpen op voormelde beoordeling.

Verzoekende partij betwist thans in haar verzoekschrift niet dat zij zich in het kader van haar huidige volgend verzoek om internationale bescherming grotendeels op dezelfde motieven baseert als diegene eerder bij haar vorig verzoek om internationale bescherming aangehaald, met name het feit dat zij niet langer een verblijfsrecht/verblijfsvergunning had en heeft in de VAE.

De Raad verwijst naar zijn arrest nr. 222 544 van 12 juni 2019 waar het volgende wordt gesteld:

“Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geboren en getogen is in Abu Dhabi, VAE, dat hij daar gestudeerd heeft en dat zijn naaste familie er verblijft (gehoor CGVS dd. 16 februari 2018, p. 2 en p. 6-9). Verzoekers verzoek om internationale bescherming dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf.

Nergens uit verzoekers verklaringen kan echter blijken dat hij in de VAE een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren dan wel dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Zo blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 16 februari 2018 dat verzoeker in wezen geen enkele vrees aanhaalt ten aanzien van de VAE. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat hij nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten, behalve dat hij zijn verblijfsdocumenten niet kon verlengen. Hij kon naar eigen zeggen niet langer een verblijfsrecht krijgen omdat hij niet de financiële mogelijkheid had om verder te studeren en omdat hij geen werk vond. Bovendien zouden de autoriteiten hem gerepatrieerd hebben naar Gaza omdat hij illegaal in het land verbleef (gehoor CGVS dd. 16 februari 2018, p. 3-5, p. 8-10 en p. 14). Aan deze verklaringen kan echter naar het oordeel van de Raad niet het minste geloof worden gehecht. De Raad wijst er te dezen op dat reeds genoegzaam werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza hebben verbleven. Dat verzoeker vanuit de VAE gerepatrieerd werd naar Gaza moet dienvolgens eveneens volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing is het eveneens niet geloofwaardig dat verzoeker in de VAE geen verblijfsrecht meer genoot op basis van zijn studies. Verzoeker verklaarde dat hij ingeschreven was aan de universiteit voor het schooljaar 2012-2013 en het schooljaar 2013-2014. Zijn verblijfsdocument was geldig tot 11 maart 2014. Daarna kon verzoeker naar eigen zeggen zijn studies niet langer betalen. Hij beweert dat hij het land verliet in oktober 2014 (gehoor CGVS dd. 16 februari 2018, p. 3 en p. 8-10 en p. 14). Deze verklaringen vallen echter niet te rijmen met de inhoud van het door verzoeker neergelegde document van het Al Khawarizmi International College dd. 15 januari 2015, waarin wordt geattesteerd dat hij ingeschreven was voor een bachelor bedrijfsbeheer. Het hoeft geen betoog dat dit document de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen volledig onderuit haalt. Gevraagd waarom verzoeker niet kan terugkeren naar Abu Dhabi, verklaarde hij nog: “(...) als ik naar daar ga waar zal ik leven moet ik op straat slapen”, “(...) hoe kan ik daar leven en mijn leven bekostigen. (...)” en “Hoe kan ik daar leven en de kosten betalen. Moet ik naar een land gaan waar ik niets heb, wat moet ik daar doen. Daar zal leven slechter worden en mss denk ik om zelf moord te plegen.” (gehoor CGVS dd. 16 februari 2018, p. 3 en p. 12-13). Daargelaten het feit dat verzoeker hier louter socio-economische motieven aanhaalt die niet ressorteren onder de Conventie van Genève en evenmin verband houden met de criteria zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kunnen ook verzoekers verklaringen in dit verband geenszins overtuigen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij in Abu Dhabi beschikt over een groot familiaal netwerk (moeder, broers, zussen), die allen een verblijfsrecht hebben in de VAE en er tewerkgesteld zijn, zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer (al dan niet tijdelijk) op dit netwerk kan steunen tot hij in staat is om op eigen benen te staan. Zo kan worden aangenomen dat verzoeker momenteel geen geldig verblijf heeft in de VAE, kan dit geenszins volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. Verzoeker toont immers op generlei wijze aan dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten of dat hij er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in deze artikelen bepaalde voorwaarden toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen louter omwille van zijn gebrek aan geldige verblijfsdocumenten in zijn land van gewoonlijk verblijf. De Raad merkt te dezen nog op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt waarom hij zich niet terug in regel zou kunnen stellen door het hervatten van zijn studies of het zoeken van een job, zoals de rest van zijn familie, en op basis hiervan zijn verblijfsrecht in de VAE zou kunnen hernieuwen. Ter terechtzitting nogmaals gevraagd waarom hij de VAE verlaten heeft antwoordt verzoeker enkel dat hij zijn schoolgeld niet meer kon betalen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat hij geen andere keuze zal hebben dan terug te keren naar het UNRWA-mandaatgebied waar hij geregistreerd is, namelijk Gaza. Volledig ten overvloede wijst de Raad erop dat in de bestreden

beslissing nog correct wordt overwogen als volgt: "Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat u voor het bekomen van een verblijftitel in België op grond van het gegeven dat u niet kan terugkeren naar de VAE de geëigende procedure dient te volgen. Dit betekent dat u een verzoek tot erkenning als staatloze dient in te dienen bij de Familierechtbank. Eenmaal u erkend bent als staatloze kan u een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Hij komt in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen en de stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eventuele terugkeer naar de VAE onvoldoende heeft geanalyseerd, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan geacht worden en waarmee hij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan het voorgaande. In zoverre hij voorts aanhaalt dat de data in het paspoort en zijn verklaringen overeen komen, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft om zijn paspoort neer te leggen. Hij legt slechts één pagina van zijn vervallen verblijfsdocument uit Abu Dhabi neer. Aangezien hij zonder al te veel problemen aan een kopie van dit document geraakt is, rijst het vermoeden dat hij zijn paspoort achterhoudt. Verder beperkt hij zich tot hypothetische overwegingen waar hij nog aanvoert dat zonder een verblijfsvergunning in de VAE een repatriëring naar Gaza mogelijk is. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoeker, blote beweringen van zijnenwege buiten beschouwing gelaten, niet aannemelijk maakt waarom hij niet opnieuw net zoals de rest van zijn familie een verblijfsrecht in de VAE zou kunnen bekomen. Dat verzoeker in het verleden reeds vanuit de VAE naar Gaza werd gerepatriëerd werd hoger reeds ongeloofwaardig bevonden."

Met haar huidige algemene kritiek in het verzoekschrift "Dat het gegeven parcours van de verzoekende partij het niet toelaat te stellen dat de verzoekende partij in de VAE een gewoonlijke verblijfplaats zou hebben gehad, met de karakteristieke van een zekere continuïteit en stabiliteit", werpt verzoekende partij geen ander licht op 's Raads in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming gedane beoordeling dat de Verenigde Arabische Emiraten wel degelijk kan en dient te worden beschouwd als het land waar zij vroeger gewoonlijk verbleef. Verzoekende partij uit hier in wezen kritiek op, doch kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de vaststaande beoordelingen in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming gedaan, waarbij het gezag van gewijsde van 's Raads arresten dient te worden onderstreept. Verzoekende partij haar betoog dienaangaande, waarbij zij gewag maakt van een gebrek aan continuïteit en stabiliteit in de VAE, komt in wezen neer op het feit dat zij, hetgeen de essentie en het uitgangspunt van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming uitmaakt, in de VAE geen verblijf(srecht) heeft. De Raad verwijst in dit verband naar de opmerkingen onder puntje 4.6.

4.5. Waar verzoekende partij bij haar verschillende gehoren en bij haar beroepsprocedures in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bleef volharden in haar verklaringen in de periode 2014-2015 in Gaza te hebben verbleven, ook en zelfs wanneer ze er talrijke keren uitdrukkelijk op werd gewezen dat aan dat verblijf in Gaza geen geloof kan worden gehecht, wijzigt ze nu bij huidige volgend verzoek om internationale bescherming drastisch haar verklaringen.

Immers, geheel in strijd met haar eerdere verklaringen waaraan zij toen hardnekkig bleef vasthouden, verklaart verzoekende partij in het kader van haar huidige volgend verzoek " (...) nooit in Gaza gewoond" te hebben (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 oktober 2020, p. 6). Ze geeft dit thans meermaals aan en beantwoordde tijdens haar recentste persoonlijk onderhoud de vraag van de commissaris-generaal of ze ooit in Gaza verbleven heeft duidelijk en uitdrukkelijk ontkennend met "neen" (Ibid., p. 6), waarmee zij aldus de appreciatie in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming erkent en bevestigt, dat haar verklaringen hierover in het verleden niet waarheidsgetrouw waren.

Ook in het verzoekschrift wordt herhaald en bevestigd "Dat de verzoekende partij in Gaza nooit verbleven heeft". Verzoekende partij geeft alzo toe en bevestigt dan ook dat haar eerdere verklaringen omtrent het feit dat zij vanuit de VAE naar Gaza werd gerepatriëerd ongeloofwaardig en compleet verzonnen zijn.

De vaststelling dat verzoekende partij, niettegenstaande zij er toen meermaals expliciet op werd gewezen dat aan haar verklaringen over haar verblijf in het verleden in Gaza geen geloof kan worden gehecht, bij haar vorig verzoek om internationale bescherming volhardde in en de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden middels leugenachtige en bedrieglijke verklaringen omtrent een

dergelijk belangrijk element in haar relaas, zet haar algemene en algehele geloofwaardigheid ernstig op de helling.

4.6. Uit verzoekende partij haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 5 oktober 2020, in het kader van haar huidig volgend verzoek, blijkt dat de reden waarom zij een procedure om internationale bescherming opstartte een louter verblijfsrechtelijke kwestie is, waarmee zij evenwel geheel voorbijgaat aan het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming. Ook de commissaris-generaal heeft haar hier eerder al tijdens het persoonlijk onderhoud correct en terecht op gewezen.

Verzoekende partij verklaarde immers uitdrukkelijk ten aanzien van de commissaris-generaal dat zij geen vrees koestert jegens de Verenigde Arabische Emiraten, doch dat zij integendeel "bereid" is "om terug te keren naar de VAE, maar ik heb die mogelijkheid niet een toelating te krijgen (...)" (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 oktober 2020, p. 7). Ze merkte in diezelfde zin op: " (...) ik ben al vijf jaar in België zonder zeker verblijf en als ik enig licht zie dat ik kan terugkeren naar de VAE dan hoefde ik niet die moeite hier te doen om te blijven en al lang terug gekeerd, ik wil u bedanken als u mij helpt en toestemming krijgt op paspoort om terug te keren, maar da tis niet meer mogelijk" (Ibid., p. 5). Verzoekende partij wees er expliciet op dat het enige probleem, de enige hindernis waarom ze niet naar de VAE kan terugkeren het gebrek aan een garant -en alzo verblijfsmachtiging- is, doch dat zij voor het overige geen problemen heeft in de VAE (Ibid., p. 5). In diezelfde zin verklaarde ze eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken, gevraagd waarom het onmogelijk is om terug te keren naar de VAE: "Je moet een garant hebben en die heb ik niet. Hier is mijn paspoort. Als ze mij een verblijfsvergunning geven, geen probleem maar ik heb dat niet" ("Verklaring volgend verzoek" van 10 februari 2020, vraag 19).

In zoverre verzoekende partij, die blijkens de notities ervan tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal haar paspoort neerlegde in een poging/de hoop " (...) om ene visum te krijgen naar de vae" (Ibid., p. 5), (de procedure in het kader van) haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming aanwendt voor het feit dat zij in de VAE geen verblijfsvergunning (meer) heeft (en zij dit alzo wenst te regelen), bedient zij zich van de verkeerde procedure.

De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die verklaren in hun land van herkomst dan wel land van gewoonlijk verblijf een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te koesteren of er een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij geeft in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming herhaaldelijk en uitdrukkelijk aan geen vrees te koesteren jegens de VAE en er geen andere problemen te hebben (gehad) dan dat ze er geen verblijfsvergunning heeft, en stelt zelfs dat ze bereid is om terug te keren zo dat mogelijk zou zijn.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat verzoekende partij in de meer dan vijf jaar dat ze nu reeds in België verblijft al enige, laat staan daadwerkelijk meerdere en ernstige inspanningen heeft ondernomen om zich terdege te informeren naar en concrete stappen te ondernemen om een verblijfs(vergunning) in de VAE te regelen. Daarnaast dient erop gewezen dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud meermaals werd gewezen op de procedure voor de familierechtbank voor de erkenning als staatloze, doch ook hier blijken evenmin enige verdere en concrete stappen. Hoe dan ook dient vastgesteld dat verzoekende partij zich van de verkeerdere procedure bedient. De Raad herinnert er nog aan dat, zoals reeds in zijn arrest nr. 222 544 van 12 juni 2019 werd opgemerkt, verzoekende partij blijkens haar verklaringen over een groot familiaal netwerk in Abu Dhabi beschikt die er allen een verblijfsrecht hebben en er tewerkgesteld zijn.

4.7. De door verzoekende partij bijgebrachte informatie en documentatie is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen voorafgaand wordt vastgesteld, met name dat zij geen (nieuwe elementen aanbrengt waarmee zij een) nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, nu zij op generlei wijze aantoon dat zij haar land van gewoonlijk verblijf, de Verenigde Arabische Emiraten, heeft verlaten of dat zij er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, doch zij daarentegen zelf en meermaals uitdrukkelijk aangeeft dat zij geen vrees koestert jegens en zelfs naar de VAE wil terugkeren, doch dat dit niet gaat om de enige reden dat zij er geen verblijfsvergunning heeft. Een dergelijke louter verblijfsrechtelijke problematiek houdt geen verband met en kadert niet binnen voormelde artikelen en valt geheel buiten het opzet van de procedure verzoek om internationale bescherming. Zoals eerder bij een vorig arrest opgemerkt, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in

voornoemde artikelen bepaalde voorwaarden toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen louter omwille van zijn gebrek aan geldige verblijfsdocumenten in zijn land van gewoonlijk verblijf.”

Verzoekende partij verwijst ter terechtzitting naar een door haar eerder diezelfde dag per (fax overgemaakte) bijkomende nota van 3 juni 021 neergelegd document waarmee zij, zo luidt haar uitleg, wil aantonen dat zij in Abu Dhabi naar aanleiding van een ongeval geen beroep kon doen op een verzekering en alles zelf moest betalen. De Raad stelt vast dat dit bijgebrachte stuk enkel een “medical evaluation” bevat van 9 oktober 2014 aangaande verzoekende partij haar medische situatie en opvolging ervan na het verkeersongeval waarvan zij op 11 mei 2014 het slachtoffer werd en waarbij zij, zo blijkt uit het medisch verslag, haar rechterknie ernstig blesseerde. Het document vermeldt evenwel niets over het feit dat, zoals zij op zitting oppert, verzoekende partij geen beroep kon doen op de verzekeringen en dat zij alles zelf moest betalen, waardoor dit slechts een niet-gestaafde blote bewering betreft.

Verzoekende partij toont met dit document (van 2014) aangaande haar medische opvolging en evaluatie na het bewuste verkeersongeval hoe dan ook niet aan dat zij in de Verenigde Arabische Emiraten, haar land van gewoonlijk verblijf, een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren dan wel er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Het document is dan ook geenszins van aard afbreuk te doen aan hetgeen eerder al concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, met name dat verzoekende partij op generlei wijze aantoonde dat zij haar land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten of er niet meer kan terugkeren om redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het vormt aldus allerm minst een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen.

4.4. Verzoekende partij gaat voorts niet in op en laat voor het overige na opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking van 26 maart 2021 opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS